

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 12C/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119204992
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Slivenská
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:2119204992.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, sudkyňou JUDr. Natáliou Slivenskou, v právnej veci žalobkyne: F. Š., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom I., U. S. XXXX/X, zastúpená: In Medias Res, s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, proti žalovanému v 1. rade: Q. Y. V. - I., Z. T. XXXX/X, Z. K. V., IČO: XX XXX XXX, a v 2. rade: Q. Š. - I., P. XXX, IČO: XX XXX XXX, obaja zastúpení: MICHALIČKA advokáti, s. r. o., Halenárska 18, Trnava, o zaplatenie 25.997,67 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaným v 1. a 2. rade sa **p r i z n á v a** náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 30. 05. 2019, doručenou Okresnému súdu Trnava dňa 13. 06. 2019, sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému v 1. a 2. rade zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 25.997,67 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 25.997,67 Eur od 01. 06. 2019 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

2. Žalobkyňa odôvodnila žalobu tým, že žalobkyňa je fyzická osoba (do 01. 04. 2019 ako podnikateľský subjekt pod obchodným menom F. Š. - I., IČO: XX XXX XXX), žalovaní v 1. a 2. rade sú podnikateľskými subjektami - živnostníkmi. Dňa 24. 03. 1998 bola uzavretá medzi žalobkyňou, právnym predchodcom žalovaného v 1. rade (Q. V. - I., IČO: XX XXX XXX, s miestom podnikania Š. XX, I., ktorý ukončil svoju podnikateľskú činnosť ku dňu XX. XX. XXXX) a žalovaným v 2. rade písomná zmluva o združení. Združenie bolo založené na dobu neurčitú. Účastníci združenia (Q. V. - U. Q. Y. V., F. Š., Q. Á. Š.) sa v čl. 7 zmluvy o združení v spojitosti s čl. 9 zmluvy o združení dohodli, že podiely jednotlivých účastníkov združenia, týkajúce sa zisku aj majetku nadobudnutého pri výkone združenia, sú rovnaké, a to vo výške 1/3 k celku. Podaním zo dňa 18. 12. 2018 žalobkyňa písomne oznámila žalovanému v 1. rade (zároveň i jeho právnemu predchodcovi) a žalovanému v 2. rade v zmysle čl. 12 písm. a) zmluvy o združení, že ku dňu 30. 03. 2019 si uplatňuje svoje zmluvné právo a vystupuje zo združenia založeného zmluvou o združení zo dňa 24. 03. 1998. Žalobkyňa si zároveň nárokovala s poukazom na čl. 13 zmluvy o združení zákonné vyporiadanie a vyplatenie svojho podielu na majetku (zisku) združenia z hodnoty majetku združenia stanovenej ku dňu vystúpenia, v príslušnej lehote po ukončení jeho členstva v tomto združení. Žalobkyňa zároveň v žalobe vyčíslila zákonný nárok z titulu vyporiadania a vyplatenia podielu na majetku (zisku) združenia z hodnoty majetku združenia stanovenej ku dňu vystúpenia, t. j. k 31. 12. 2018, a to: zisk (príjem) združenia v sume 152.199 Eur ponížený o náklady (výdavky) združenia v sume 114.844 Eur, z čoho 1/3 predstavuje 12.451,67 Eur; majetok (tovar na sklade) združenia v sume 27.139 Eur, z čoho 1/3 predstavuje 9.046 Eur; majetok (vo forme zariadenia a vybavenia prevádzky) vo výške 13.500 Eur, z toho 1/3 predstavuje 4.500 Eur. Žalobkyňa si teda uplatnila nárok v sume 25.997,67 Eur

a súčasne si žalobkyňa uplatnila i úrok z omeškania v zákonnej výške za obdobie od 01. 06. 2019 do zaplatenia.

3. Okresný súd Trnava najskôr vyhovel žalobe vydaním platobného rozkazu, č. k. 12C/59/2019-33 zo dňa 29. 10. 2019, proti ktorému podali žalovaní v zákonom stanovenej lehote vecne odôvodnený odpor, preto súd uznesením, č. k. 12C/59/2019-45 zo dňa 14. 01. 2020, platobný rozkaz zrušil.

4. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaní uviedli, že zmluva o združení združovala podnikateľov za účelom spoločnej podnikateľskej činnosti. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že žalobkyni dňa 20. 04. 2013 zaniklo oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti vo všetkých predmetoch jej podnikania, v dôsledku čoho nemohla byť naďalej členom združenia. Jej schopnosť plniť zmluvný záväzok zanikla, pretože plnenie jej zmluvného záväzku sa stalo právne nemožným. Od tohto okamihu boli účastníkmi združenia len Q. V. (otec žalovaného v 1. rade) a Q. Š. (žalovaný v 2. rade). Žalobkyňa približne o mesiac opäť začala vykonávať podnikateľskú činnosť, čo však nemení nič na tom, že členstvo v združení jej už zaniklo. Nedošlo k uzavretiu novej zmluvy o združení ani k zmene pôvodnej zmluvy o združení. Občiansky zákonník neupravuje formu zmluvy o združení, avšak písomnú formu vyžaduje na účely rozdelenia príjmov z podnikania a výdavkov súvisiacich s podnikaním Zákon č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov. Ak účastníci uzatvoria zmluvu o združení v písomnej forme, potom všetky jej zmeny a doplnenia musia byť vykonané výlučne v písomnej forme. Pôvodná zmluva mala písomnú formu a obsahovala ustanovenie, že všetky zmeny a dodatky musia byť vykonané písomnou formou a pravosť podpisov musí byť osvedčená. Od okamihu, keď žalobkyňa stratila oprávnenie na podnikanie, nebol uskutočnený žiadny úkon (uzatvorenie novej zmluvy, zmena, dodatok k pôvodnej zmluve), ktorý by smeroval k obnoveniu členstva žalobkyne v združení. Žalobkyňa si mohla nárokovať vyporiadanie v čase, keď prestala byť členkou združenia, t. j. dňom 20. 04. 2013, pričom tento nárok považujú žalovaní za premlčaný. Žalovaní sa vyjadrili aj k nesprávnemu označeniu strán sporu, keď zo zmluvy o združení vyplýva, že jej kontrahentom bol Q. V., nie jeho syn Q.. Y. V.. K zmluve sa nikdy nerobil dodatok, ani sa neuzatvorila nová zmluva o združení, podľa ktorej by jej účastníkom mal byť žalovaný v 1. rade. Kontrahentom zmluvy, od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok, bol Q. V., ktorý dňa 01. 03. 2017 ukončil podnikateľskú činnosť, čím zaniklo jeho členstvo v združení. Keďže žalobkyňa prestala byť členkou združenia 20. 04. 2013 a Q. V. dňa 01. 03. 2017, týmto okamihom zaniklo aj združenie ako také, nakoľko v ňom zostal iba jediný člen, a to žalovaný v 2. rade. Žalovaný v 1. rade začal podnikáť dňa 01. 01. 2017, t. zn. 2 mesiace predtým, ako jeho otec ukončil podnikateľskú činnosť. Žalovaný v 1. rade nie je právnym nástupcom jeho otca Q. V. a nikdy neprebral jeho podnikateľskú činnosť. Žalovaný v 1. rade nikdy nepristúpil k zmluve o združení, z čoho vyplýva, že tento nie je pasívne vecne legitimovaný a žalobkyňa nemôže pri výpočte svojho nároku vychádzať z jeho účtovnej závierky. Žalovaní namietali aj vyčíslenie nároku žalobkyne, keď žalobkyňa vychádzala aj z účtovnej závierky žalovaného v 1. rade, pričom žalobkyňa od podielu na zisku neodpočítala svoj zisk, ktorý si vyplatila a z ktorého žalovaní nič nedostali. Po odpočítaní jej vyplateného čistého zisku by tak žalobkyňa mala nárok na doplatenie sumy 1.356,67 Eur. Ak by žalobkyňa vychádzala len zo svojej účtovnej závierky a závierky žalovaného v 2. rade, bola by ona povinná doplatiť žalovanému v 2. rade časť svojho zisku, nakoľko dosiahla vyšší zisk. Žalobkyňa si však uplatnila podiel na „hrubom“ zisku, pričom zisk bol u každého zdanený. K majetku - tovaru na sklade žalovaní uviedli, že túto položku považujú za nepreukázanú a nevedia sa k nej vyjadriť, keď nie je zrejmé, z čoho žalobkyňa vychádzala. K zariadeniu a vybaveniu prevádzky žalovaní uviedli, že žalobkyňa uvádzané hodnoty žiadnym spôsobom nepreukázala a ani nepreukázala, že sa v prevádzke majetok nachádza. Podľa žalovaných ide o staré, bezcenné, a nefunkčné predmety, ktoré nemajú žiadnu reálnu hodnotu, a ak má žalobkyňa o ne záujem, môže si ich kedykoľvek zobrať a takto započítať svoje nároky voči žalovaným. Žalovaná pred podaním žaloby písomne nevyzvala žalovaných, ani sa inak u nich nedomáhala uspokojenia svojich nárokov.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 22. 01. 2020 (v rámci repliky) uviedla, že podnikateľskú činnosť vykonávala v roku 2013 bezo zmeny (došlo len ku korekcii, resp. zmene predmetu činnosti súvisiacej s predmetom činnosti združenia) i naďalej pod totožným obchodným menom, IČO-m, miestom podnikania. Žalobkyňa predložila súdu zmluvu o združení zo dňa 20. 11. 2013 medzi žalobkyňou, právnym predchodcom žalovaného v 1. rade (Q. V. - I., IČO: XX XXX XXX) a žalovaným v 2. rade, čím vyvracia závery žalovaných ohľadne otázky statusu žalobkyne voči združeniu, resp. v otázke premlčania nároku žalobkyne. K namietanému nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v 1. rade žalobkyňa uviedla, že žalovaný v 1. rade podnikal v rozhodnom období (od 01. 01. 2017) a neustále podniká pod obchodným menom Q.. Y. V. - I., čo je totožné obchodné meno ako u ostatných účastníkov

konania (nehovoriac o Q. V.), pričom rovnako predmety jeho podnikateľskej činnosti, najmä oprava autogénnej techniky s miestom prevádzkarne I., Š. XX, je totožná nielen s ostatnými účastníkmi konania, ale i bydliskom jeho otca, ktoré bolo zároveň sídlom združenia Technozvar. Tieto skutočnosti svedčia nepochybne o osobnej a faktickej účasti žalovaného v 1. rade v samotnom združení. Navyše po podaní žaloby došlo k úmrtiu Q. V. ako predchádzajúceho účastníka združenia, čo má tiež smerodajný vplyv na postavenie žalovaného v 1. rade ako syna a dediča Q. V. v otázke jeho majetkových práv a povinností. V tomto kontexte je potrebné brať do úvahy pri výpočte podielu na zisku aj účtovnú závierku žalovaného v 1. rade. K majetku (tovaru na sklade) žalobkyňa uviedla, že práve ona mala vo svojej pôsobnosti otázku obehu tovaru, skladových zásob a služieb s tým súvisiacich a z tohto dôvodu sa javí akékoľvek spochybňovanie relevantnosti tejto uplatňovanej položky ako predčasné a nezrozumiteľné, K položke zariadenie a vybavenie prevádzkarne žalobkyňa uviedla, že žalovaní sa snažia len účelovo bagatelizovať reálny skutkový a právny stav počas trvania predmetného združenia, ponuku protistrany týkajúcu sa prevzatia týchto predmetov a započítania si týmto spôsobom svojho nároku voči žalovaným za absurdnú a bezpredmetnú. Uplatnený nárok považuje žalobkyňa za podložený a spravodlivý. Žalobkyňa sa snažila mimosúdne vec urovnať a uzavrieť dohodu o vyporiadaní člena združenia, o čom predložila oznámenie o vystúpení zo dňa 18. 12. 2018, adresované obom žalovaným i Q. V.. Žalobkyňa súčasne súdu predložila podanie žalovaného v 2. rade zo dňa 20. 12. 2018 ako bezprostrednú reakciu práve na legitímne oznámenie žalobkyne o jej vystúpení zo združenia.

6. Žalovaní v podaní zo dňa 06. 04. 2020 (v rámci dupliky) zotrvali a zopakovali svoje vyjadrenia uvádzané v odpore proti platobnému rozkazu. Navyše uviedli, že žalovaní nemali vedomosť o tom, že by nejaká „nová“ zmluva o združení existovala. Žalobkyňa túto zmluvu predložila až po tom, ako žalovaní poukazovali na neexistenciu novej zmluvy, prípadne dodatku. Žalovaný v 2. rade si nie je vedomý, že by takúto zmluvu podpisoval, žalovaný v 1. rade nemá vedomosť, že by jeho otec novú zmluvu o združení podpisoval. Žalovaní spochybnili existenciu, pravosť aj platnosť „novej“ zmluvy. Žalovaní ďalej uviedli, že žalovaný v 1. rade je živnostníkom, podniká vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, má pridelené vlastné IČO, podniká vo vlastnom priestore (v garáži, ktorá mu patrí) a nemá žiadne väzby na združenie Technozvar. Skutočnosť, že jeho obchodné meno je totožné ako mali živnostníci v združení Technozvar je bezpredmetná. Označenie Technozvar nie je registrované ochrannou známkou ani inak, zo živnostenského registra možno zistiť, že rovnaké obchodné meno Technozvar majú aj rôzne iné osoby (napr. Q. G. - Techno zvar, Q. B. - Technozvar, H. E. S. - Technozvar), pričom obchodné meno Technozvar ich automaticky nerobí členmi združenia Technozvar. Tiež fakt, že syn podniká v obdobnom predmete podnikania a pracuje na rovnakej adrese ako kedysi pracoval aj jeho otec z neho automaticky nerobí člena združenia, ktorého bol členom otec. Žalovaný v 1. rade má vlastnú dielňu (garáž), ktorá susedí s otcovou dielňou (garážou), pri rodinných príslušníkoch ide o bežný a absolútne pochopiteľný jav. Žalovaní doplnili, že „novú“ zmluvu o združení považujú za absolútne neplatný právny úkon, pretože v zmluve musia byť podľa § 830 Občianskeho zákonníka pozitívne vymedzené povinnosti členov združenia. Nová zmluva na rozdiel od zmluvy z 24. 03. 1998 nezaväzuje účastníkov k žiadnym peňažným ani majetkovým vkladom, z ktorého dôvodu by ani podiel žalobkyne v združení nemohol byť nikdy rovnaký ako u ostatných členov združenia.

7. Vo vyjadrení zo dňa 14. 05. 2020 žalobkyňa doplnila skutkové tvrdenia, týkajúce sa výpočtu nároku v časti majetok (tovar na sklade) v sume 27.139 Eur.

8. V podaní zo dňa 08. 10. 2020 žalobkyňa stručne opísala vzťah medzi ňou, Q. V. a Q. Š. a rozhodnutie otvoriť si živnosť. Uviedla, že ona a V. si vybavili živnosť, neskôr sa k nim pridala Š.. Nakoľko práce pribúdalo, zamestnali Q. Q., ktorý u nich pracoval do roku 2018. Problémom mal byť Š.. S Q. V. mali pekný vzťah, bol to kamarát. Odišiel a na jeho miesto nastúpil jeho syn Y. V., ktorý jej spolu so Š. v decembri 2018 oznámili, že ju už nepotrebujú. Potom im ona oznámila, že to dá na súd.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a listinnými dôkazmi zo spisu, najmä oznámeniami žalobkyne o vystúpení zo združenia, výpismi zo živnostenského registra (č. I. 6, 7, 41 - 43), zmluvou o združení zo dňa 24. 03. 1998, účtovnými závierkami strán sporu k 31. 12. 2018, platobným rozkazom, č. k. 12C/59/2019-33 zo dňa 29. 10. 2019, odporom proti platobnému rozkazu, uznesením, č. k. 12C/59/2019-45 zo dňa 14. 01. 2020, vyjadrením žalobkyne zo dňa 22. 01. 2020, zmluvou o združení zo dňa 20. 11. 2013, oznámením žalovaného v 2. rade zo dňa 20. 12. 2018, vyjadrením žalovaných zo dňa 06. 04. 2020, vyjadrením žalobkyne zo dňa 14. 05. 2020, faktúrou č. XXX/XX, fotodokumentáciou (č. I. 72 - 73), vyjadrením žalobkyne zo dňa 08. 10. 2020, vyjadreniami právneho zástupcu žalobkyne na

pojednávani, vyjadreniami právneho zástupcu žalovaných na pojednávani, výsluchom žalovaného v 1. rade, ako aj ostatným obsahom spisového materiálu, pričom zistil nasledovný skutkový a právny stav:

10. Zmluvou o združení zo dňa 24. 03. 1998 vytvorili účastníci zmluvy Q. V., F. Š. a Q. Š. združenie s názvom Technozvar, ktorého účelom bola spoločná podnikateľská činnosť, oprava autogénnej techniky a obchodná činnosť jednotlivých účastníkov za účelom dosiahnutia zisku s tým, že združenie nemalo právnu subjektivitu, vzniklo dňom podpísania zmluvy a založené bolo na dobu neurčitú. Súčasne sa účastníci zmluvy dohodli na podieloch v združení (každý v 1/3-ne) a upravili si ďalšie práva a povinnosti.

11. Dňa 20. 11. 2013 účastníci Q. V., F. Š. a Q. Š. opätovne uzatvorili zmluvu o združení, pričom účelom združenia bolo vykonávanie spoločnej podnikateľskej činnosti v odbore oprava autogénnej techniky a ostatných maloobchodných činnostiach uvedených v živnostenských listoch pre dosahovanie príjmov a spoločného zisku. Účastníci združenia sa dohodli na názve združenia I.. Združenie vzniklo ku dňu 01. 04. 2008 a bolo založené na dobu neurčitú. Novým členom združenia sa stala F. Š., ktorá opätovne sa stala členkou združenia od 20. 11. 2013. Sídлом združenia bola Trnava, Študentská 20. Účastníci združenia sa dohodli, že podiely jednotlivých členov sú v 1/3 k celku. Rovnako si účastníci zmluvy upravili ďalšie práva a povinnosti.

12. Žalobkyňa podaniami zo dňa 18. 12. 2018, adresovanými Q. V. - Technozvar a žalovaným v 1. a 2. rade, oznámila, že ku dňu 30. 03. 2019 vystupuje zo združenia založeného zmluvou o združení zo dňa 24. 03. 1998 a súčasne si uplatnila nárok na vyporiadanie a vyplatenie podielu na majetku združenia ku dňu vystúpenia s poukazom na čl. 13 zmluvy o združení.

13. Žalovaný v 2. rade oznámil žalobkyni podaním zo dňa 20. 12. 2018, že ku dňu 31. 12. 2018 vystupuje z nefunkčného združenia Technozvar a súčasne navrhol rozdeliť majetok dohodou.

14. Z účtovnej závierky žalobkyne, vypracovanej ku dňu 31. 12. 2018, vyplýva, že jej príjmy predstavovali celkom 46.374 Eur, služby 32.148 Eur a výdavky 35.279 Eur.

15. Žalovaný v 1. rade si v účtovnej závierke k 31. 12. 2018 účtoval celkové príjmy v sume 52.716 Eur, služby 18.343 Eur a výdavky 36.949 Eur.

16. Žalovaný v 2. rade v účtovnej závierke k 31. 12. 2018 uvádzal celkové príjmy vo výške 53.109 Eur, služby 30.928 Eur a výdavky 42.616 Eur.

17. Podľa výpisu zo živnostenského registra (č. I. 41) podnikateľský subjekt F. Š. - I. (do 28. 03. 2007 F. Š. - I.) ukončila podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania ku dňu 01. 04. 2019, pričom v predmetoch podnikania špecifikovaných pod bodom 1. - 5. výpisu zo živnostenského registra jej oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti v týchto predmetoch podnikania zaniklo dňa 20. 04. 2013, v predmetoch podnikania pod bodom 6. a 7. výpisu zo živnostenského registra získala oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti dňom 15. 05. 2013 a toto jej zaniklo dňom 01. 04. 2019.

18. Podnikateľský subjekt Q. V. - I. ukončil podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania ku dňu 01. 03. 2017. Podnikateľský subjekt Q.. Y. V. - I. (žalovaný v 1. rade) začal vykonávať podnikateľskú činnosť od 01. 01. 2017 a podnikateľský subjekt Q. Š. - I. (žalovaný v 2. rade) vykonáva podnikateľskú činnosť od 04. 05. 1998.

19. Právny zástupca žalobkyne na pojednávani uviedol, že trvá na žalobe v celom rozsahu, pridrižiava sa svojich vyjadrení i stanoviska žalobkyne, má za to, že nárok žalobkyne je dôvodný po skutkovej i právnej stránke. Čo sa týka samotného titulu a podstaty, nebol zo strany žalovaných spochybnený, je zrejmé, že neprišlo k vyporiadaniu majetkových práv združenia. Žalobkyňa sa pred podaním žaloby domáhala vyporiadania zákonným spôsobom, avšak zo strany žalovaných bolo urovnanie vzájomných práv a povinností odignorované. Naopak, účelovo bolo zo strany žalovaného v 2. rade ako reakcia na vystúpenie žalobkyne zo združenia zaslané oznámenie rovnako o vystúpení, čo nemožno inak chápať ako obštruktívny krok. Žalobkyňa sa snažila vyriešiť vec mimosúdne, žalovaní v rozpore so zákonnou úpravou odmietli akýkoľvek konsenzus v tejto veci. Svoj nárok žalobkyňa odôvodňuje od ustanovenia § 839 Občianskeho zákonníka tak, ako bolo uvedené v žalobe. Má za to, že s ohľadom na pravidlá dohodnuté v zmluve o združení a v spojitosti so zákonnou úpravou má žalobkyňa riadny nárok na

vyporiadanie a vyplatenie podielu na majetku, resp. zisku združenia z hodnoty tohto združenia ku dňu 31. 12. 2018.

20. Právny zástupca žalovaných na pojednávani uviedol, že sa pridriava písomných vyjadrení. Má za to, že žalovaný v 1. rade nie je pasívne vecne legitimovaný, nebolo preukázané, že by mal byť členom združenia. Žalobkyni zánikom podnikateľskej činnosti 20. 04. 2013, vzhľadom na predmet zmluvy o združení, zanikla účasť na združení. Neskôr bola predložená nová zmluva o združení zo dňa 20. 11. 2013, podľa ktorej sa žalobkyňa mala stať opätovne členkou, zmluvu však považuje za neplatnú. V zmysle tejto novej zmluvy žalobkyňa nevložila do združenia žiadny vklad, teda sa jej nemohla vytvoriť ani účasť v združení. Takýto ako keby nový vstup žalobkyne do združenia je neplatný. Vyporiadanie nárokov z predchádzajúcej účasti do roku 2013 je premlčaný. Z týchto dôvodov považuje žalobu za nedôvodnú.

21. Žalovaný v 1. rade v rámci výsluchu na pojednávani uviedol, že žalobkyňa sa domáha majetkového vyporiadania zo združenia Technozvar, ktorého on nie je členom, ani nikdy členom nebol. Neexistuje žiadna zmluva v ústnej alebo písomnej forme, ktorá by potvrdzovala skutočnosť o fiktívnom postúpení záväzkov po jeho otcovi. Podniká na vlastné meno, na vlastné IČO, vo vlastnom priestore a so žalobkyňou nemá žiadne väzby. Žalobkyňa si uplatňuje svoj nárok z jeho daňového priznania, hoci na to nemá nárok. Na otázku právneho zástupcu žalobkyne žalovaný v 1. rade uviedol, že bol účastníkom dedičského konania po Q. V.. Predmetom dedičského konania bol rodinný dom, dva automobily, jeden byt a jedna garáž v l.. Združenie Technozvar nebolo v dedičskom konaní vôbec spomenuté. Nepamätá si, či finančné prostriedky zo združenia boli predmetom dedičského konania, boli tam finančné prostriedky len nejakých 70 Eur. Pod obchodným menom Q.. Y. V. - Technozvar podnikal už pred smrťou otca. Na adrese prevádzkarne l., Š. XX, podnikali na jednej adrese. Dal si obchodné meno Technozvar, pretože sa mu to páčilo, iné k tomu povedať nevie. S tovarom, ktorý je na fotografiách na č. l. 72 - 73 spisu neprišiel do kontaktu, niektoré súčiastky kupoval sám. Žalobkyňa mu spracovávala účtovníctvo. Pán Q., ktorý bol navrhnutý ako svedok, bol jeho zamestnanec a bolo to aj v čase, keď všetky tri strany sporu boli aktívne. Na otázku súdu žalovaný v 1. rade uviedol, že jeho otec Q. V. zomrel 14. 11. 2019.

22. Právny zástupca žalobkyne v rámci záverečnej reči uviedol, že sa pridriava návrhu na výsluch svedka Q.. Má za to, že i po predbežnom posúdení nároku uplatňovaného žalobkyňou zo strany súdu a pri konštatovaní platnosti zmluvy o združení zo dňa 24. 03. 1998 a zmluvy zo dňa 20. 11. 2013 je daný titul pre riadne vyporiadanie majetkových práv zo združenia. Zmluvy sú platné a vyvolávajú účinky s nimi spojené. Nárok žalobkyne bol v zmysle pripojených listinných dôkazov k žalobe preukázaný čo do formálnej i materiálnej stránky. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný v 1. rade ako aj žalovaný v 2. rade spoločne so žalobkyňou vykonávali v rámci združenia svoju činnosť spoločne, dlhodobo, koordinovane, vo vzťahu k tretím subjektom. Z uvedeného je potom na mieste ustáliť záver ako bolo dojednané v zmluve o združení, že účastník združenia, ktorý zo združenia vystúpi, má riadny nárok na vyplatenie podielu vo výške 1/3 majetkovej hodnoty, resp. zisku združenia. Žiada súd, aby nepozeral na vec príkro a arbitrálne, ale aby v kontexte skutkového stavu, ktorý žalobkyňa vzhľadom na všetky dostupné listiny preukazuje, jej bol požadovaný nárok v tomto konaní priznaný a bola jej priznaná aj náhrada trov konania.

23. Právny zástupca žalovaných v rámci záverečnej reči navrhol žalobu zamietnuť a rozhodnúť o náhrade trov konania, keď podľa dôkazov predložených žalobkyňou bola pôvodne uzavretá zmluva o združení, v ktorej účasť žalobkyne zanikla v roku 2013, čím pôvodná zmluva ostala v platnosti medzi žalovanými. Neskôr žalobkyňa uzatvorila novú zmluvu o združení, ktorej združenie má rovnaký názov, avšak podmienky účasti v združení sú odlišné. Predovšetkým v pôvodnej zmluve bolo na účasť potrebné vložiť vklad, v novej zmluve už žalobkyňa nie je povinná vklad vložiť. V zmysle novej zmluvy sa mala žalobkyňa opätovne stať členkou združenia, vôľa účastníkov zmluvy sleduje ako keby obnovenie jej účasti. Vzhľadom k zrejmej disproporcii v práve účastníkov združenia je zrejmé, že takáto zmluva nemôže byť platná a nie je možné potom z nej ani vyporiadať nároky z členstva. Za zásadné považuje skutočnosť, že žaloba bola podaná v máji 2019, t. j. ešte v čase, keď Q. V. síce už nevykonával podnikateľskú činnosť, ale pre účel vyporiadania záväzkov mohol byť žalovaným, keď Q. V. umrel dňa 14. 11. 2019. Takto podaná žaloba, ktorá nesmeruje ani voči účastníkom združenia, ale ako keby smeruje len voči jednému z účastníkov, ani nemôže byť úspešná, pretože nie je možné vyporiadať nároky združenia, ak žalobkyňa žaluje ako keby jedného z účastníkov združenia a nepredkladá žiadne dôkazy vo vzťahu k Q. V., ani samotná žaloba voči nemu nesmeruje. Z tohto dôvodu nie je možné o takomto nároku rozhodovať.

24. Podľa § 829 ods. 1 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) niekoľko osôb sa môže združiť, aby sa spoločne pričínili o dosiahnutie dojednaného účelu.

25. Podľa § 829 ods. 2 Občianskeho zákonníka združenia nemajú spôsobilosť na práva a povinnosti.

26. Podľa § 833 Občianskeho zákonníka poskytnuté peniaze alebo iné veci určené podľa druhu sú v spoluvlastníctve všetkých účastníkov v pomere k ich výške, a to oznámením o ich oddelení od ostatného majetku účastníka alebo odovzdaním poverenému účastníkovi. Veci jednotlivo určené sú v bezplatnom užívaní všetkých účastníkov.

27. Podľa § 834 Občianskeho zákonníka majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov.

28. Podľa § 835 ods. 1 Občianskeho zákonníka podiely na majetku získanom spoločnou činnosťou sú rovnaké, ak zmluva neurčuje inak.

29. Podľa § 835 ods. 2 Občianskeho zákonníka zo záväzkov voči tretím osobám sú účastníci zaviazaní spoločne a nerozdielne.

30. Podľa § 839 Občianskeho zákonníka účastníkovi, ktorý vystúpil alebo bol vylúčený, sa veci vnesené do združenia vrátia. Podiel majetku podľa stavu v deň vystúpenia alebo vylúčenia sa mu vyplatí v peniazoch.

31. Podľa § 841 Občianskeho zákonníka pri rozpustení združenia majú účastníci nárok na vrátenie hodnôt poskytnutých na účel združenia a vyporiadajú sa medzi sebou o majetok získaný výkonom spoločnej činnosti združenia spôsobom určeným v zmluve, inak rovným dielom.

32. Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť a na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov.

33. Podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku.

34. Zmluva o združení je bezformálna, zákon nevyžaduje na jej platnosť písomnú formu, je však zjavne nedostatočné uzavrieť túto zmluvu len v ústnej forme, pokiaľ má slúžiť spoločnému účelu dosiahnuteľnému napríklad aj s vynaložením väčšej sumy peňažných prostriedkov a s predpokladom nadobúdania majetkových či nemajetkových práv. Účastníkmi zmluvy môžu byť najmenej dve osoby, obvykle sa však združuje viac osôb. K platnému uzavretiu zmluvy o združení stačí vyjadrenie vôle niekoľkých osôb, že sa spoločne pričinia o dosiahnutie účelu, ktorý z obsahu zmluvy vyslovene vyplýva. Určitým nedostatkom spoločného podnikania formou zmluvy o združení je, že časom podnikatelia prestanú rozlišovať svoje vlastné osobné podnikanie a podnikanie spoločné, čo vedie k vzájomným konfliktom v súvislosti s nakladaním s majetkom združenia. Nedostatočná úprava zmluvných dojednaní medzi účastníkmi potom musí byť kompenzovaná súdnym rozhodnutím, čo však nie je v prípade riešenia vzťahov najlepším a najefektívnejším riešením.

35. Vnesené vklady - majetkové hodnoty sa nestávajú vlastníctvom združenia, keďže ide o non subjekt. Zastupiteľné veci a finančné prostriedky sa stávajú podielovým spoluvlastníctvom všetkých účastníkov združenia, zaniká výlučné vlastníctvo vkladajúceho účastníka k týmto veciam a tieto hodnoty sa akoby prerozdedia medzi všetkých účastníkov združenia. Pokiaľ ide o individuálnu vec, tam nastupuje režim, podľa ktorého jej vlastníkom zostáva účastník združenia, ktorý vec na účely združenia do neho vkladá. Tu je možno vhodná dohoda o tom, že spoluvlastníctvo vložených finančných prostriedkov a zastupiteľných vecí bude aplikované aj na účastníkov združenia, ktorí vkladajú individuálne určené veci. V prípade vecí

nezastupiteľných - individuálne určených (motorové vozidlá, nábytok, prístrojové zabezpečenie a pod.) nastáva režim, kedy vlastnícke právo zostáva poskytujúcemu účastníkovi.

36. Zo zhromaždených hodnôt jednotlivých účastníkov združenia prirodzene vznikne ďalší majetok, ktorý je dôsledkom zámeru daného zmluvou o združení (práve získanie ďalších hodnôt spoločnou činnosťou účastníkov združenia je zmyslom tejto úpravy) a len málokedy pôjde o distribúciu získaných zdrojov bez toho, aby sa tieto zhodnotili (napr. charitatívne projekty). Zákon upravuje režim takto nadobudnutých hodnôt a vzhľadom na záväzkový charakter združenia sa prirodzene takýto majetok stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov združenia (§ 137 a nasl.).

37. Zákon nezohľadňuje spôsob, akým dochádza k ukončeniu účasti v združení, a tak pri vystúpení zo združenia, ako aj pri vylúčení je zákonom uložená povinnosť ostatným účastníkom združenia vrátiť veci vnesené končiacim účastníkom do združenia do jeho dispozície. Čo sa týka podielu na majetku, ktorý združenie získalo počas existencie účasti účastníka v združení, tento podiel sa vypočíta podľa stavu ku dňu ukončenia účasti a je potrebné vyplatiť mu ho v peniazoch. Podiel na majetku, ktorý združenie získalo počas jeho fungovania za účasti vystupujúceho účastníka, je potrebné určiť podľa § 835 ods. 1 a zrejme bude potrebné vykonať účtovnú závierku. Podiel na majetku, ktorý združenie získalo, bude vždy vyplatený v peniazoch.

38. Zákon rieši situáciu, kedy sa účastníci združenia dohodli na ukončení činnosti združenia a dohodli sa tak na ukončení zmluvného vzťahu medzi nimi, pričom toto ustanovenie je aplikovateľné aj na prípad, kedy z dôvodu vylúčenia alebo vystúpenia účastníka zo združenia dochádza zároveň k jeho zániku. Dôvody ukončenia činnosti združenia môžu byť rôzne.

39. Účastníci majú pri vysporiadaní zániku združenia nároky formulované v § 839, teda v prípade vecí individuálne určených zaniká právo účastníkov bezodplatne ich užívať a majú povinnosť ich vrátiť do výhradnej dispozície účastníkovi združenia, ktorý ich vniesol; musia sa vysporiadať spoluvlastnícke podiely na vnesených zastupiteľných veciach, a to vo forme naturálnej alebo vo forme peňažnej náhrady podľa toho, ktorá z takýchto možností je realizovateľná. Veci, ku ktorým existuje podielové spoluvlastníctvo, môžu účastníci vyporiadať dohodou alebo formou zrušenia spoluvlastníctva súdom podľa § 142.

40. Z § 841 Občianskeho zákonníka vyplýva nárok na vrátenie hodnôt poskytnutých na účely združenia a prednosť má spôsob vyporiadania určený v zmluve, inak nastáva zákonom určená povinnosť vyporiadať sa rovnakým dielom. Čo sa týka prípadného nároku na vyplatenie podielu, prípadne vrátenia majetkových hodnôt, je procesne potrebné zohľadniť to, či ide o nárok na vyporiadanie peňažného podielu alebo o vydanie hnutelnej či nehnuteľnej veci. Pokiaľ ide o plnenie v peniazoch a ide o uplatnenie si nároku voči ostatným účastníkom združenia, je potrebné v žalobe označiť všetkých, od ktorých sa tento podiel žiada.

41. Civilný sporový poriadok (čl. 8 Základných princípov, § 132 ods. 1, § 150 ods. 1) ako zákonný procesný predpis, ktorým sa riadi civilné sporové konanie, je postavený na zásade kontradiktórnosti sporu dvoch rovnocenných strán, ktorý je potom ovládaný prejednávacím princípom. Ten spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti, rozhodné pre posúdenie daného prípadu, a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Strana má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu. Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia a dôkazy. Nie je jeho povinnosťou, a nemá ani právo vykonávať dokazovanie o rozhodujúcich skutočnostiach bez návrhu strán sporu. Neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena vedie k strate sporu. Dôkazné prostriedky možno navrhovať spôsobom a v lehotách v zmysle CSP v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

42. Dôkazné bremeno ohľadom určitej skutočnosti leží na tej strane sporu, ktorá z existencie tejto skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, teda ide o tú stranu v spore, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí. Súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24. 06. 2010, podľa ktorého dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci

samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá.

43. Súd zhodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a došiel k záveru, že podaná žaloba žalobkyne je nedôvodná a zmätočná.

44. Žalovaní namietali nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade. Povinnosť preukázať pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 1. rade zaťažovalo žalobkyňu.

45. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom tohto hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/192/2004).

46. Žalobkyňa odvodzovala pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 1. rade od jeho právneho predchodcu Q. V.Á., ktorý uzatvoril so žalobkyňou a žalovaným v 2. rade zmluvu o združení zo dňa 24. 03. 1998 a zmluvu o združení zo dňa 02. 12. 2013, pričom žalovaný v 1. rade je synom a dedičom Q. V. v otázke jeho majetkových práv a povinností, keď po podaní žaloby došlo k úmrtiu Q. V.. Žalobkyňa ďalej dôvodila tým, že žalovaný v 1. rade podnikal v rozhodnom období (od 01. 01. 2017) a neustále podniká pod obchodným menom Q.. Y. V. - Technozvar, čo je totožné obchodné meno ako u ostatných účastníkov tohto konania (nehovoriac o Q. V.), poukazovala na predmet jeho podnikateľskej činnosti (najmä oprava autogénnej techniky), miesto prevádzkarne I., Š. XX, ktorá adresa je totožná s ostatnými účastníkmi tohto konania a bydliskom jeho otca, zároveň je sídlom združenia Technozvar.

47. Súd sa v danom prípade stotožnil s tvrdením žalovaných o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade, keď žalobkyne sa nepodarilo preukázať, že medzi ňou, žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade došlo k uzavretiu zmluvy o združení (či už v písomnej alebo ústnej forme) v zmysle ustanovenia § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo k vyhotoveniu dodatku k už existujúcej zmluve o združení zo dňa 24. 03. 1998, resp. zo dňa 02. 12. 2013. Z vyjadrenia žalobkyne (predovšetkým z podania zo dňa 08. 10. 2020) vyplynulo, že žalobkyňa a žalovaní v rámci výkonu podnikateľskej činnosti spolupracovali, ktorú skutočnosť nepoprel ani sám žalovaný v 1. rade. Naopak, žalovaný v 1. rade v rámci výsluchu na pojednávaní potvrdil, že niektoré súčiastky kupoval sám a žalobkyňa mu spracovávala účtovníctvo, avšak žiadnym spôsobom nebolo v konaní preukázané, že by žalovaný v 1. rade bol členom združenia Technozvar a kontrahentom zmluvy o združení, z ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok.

48. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 1. rade nemožno podľa názoru súdu v žiadnom prípade odvodzovať od obdobia, od ktorého žalovaný v 1. rade vykonáva podnikateľskú činnosť, rovnako ani od jeho obchodného mena (dodatku Technozvar, keď rovnaké obchodné meno podľa nepopretého skutkového tvrdenia žalovaných majú aj rôzne iné osoby), či predmetu podnikania a miesta prevádzkarne, keď rovnako otec žalovaného v 1. rade (Q. V.) podnikal v obdobnom predmete podnikania a pracoval na rovnakej adrese. Žalovaný v 1. rade tvrdil, že má vlastnú dielňu (garáž), ktorá susedí s otcovou dielňou (garážou), čo pri rodinných príslušníkoch možno považovať za pochopiteľné, pričom uvedené žalobkyňa žiadnym spôsobom nepoprela.

49. Navyše súd uvádza, že pokiaľ žalobkyňa odvodzovala svoj uplatnený nárok voči žalovanému v 1. rade od jeho právneho predchodcu Q. V. (otca žalovaného v 1. rade), v konaní bolo preukázané, že Q. V. zomrel dňa 14. 11. 2019, t. j. po podaní žaloby (žaloba bola doručená súdu dňa 13. 06. 2019), uvedené len potvrdzuje závery súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade, keď v čase podania žaloby Q. V. podnikateľskú činnosť už nevykonával, avšak pre účel vyporiadania záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o združení stranou sporu byť mohol, a to rovnako ako žalobkyňa, ktorá v čase podania žaloby už podnikateľským subjektom nebola.

50. Súd nevykonával dôkaz navrhnutý žalobkyňou, a to výsluch svedka Q. Q., ktorý mal vypovedať k fungovaniu združenía a účasti žalovaného v 1. rade v združení, a to s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa bola riadne poučená o následkoch sudcovskej koncentrácie konania v zmysle ustanovenia § 153 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom ani neuviedla, z akého dôvodu nenavrhol vykonanie tohto dôkazu už skôr (hoci bola v konaní zastúpená právnym zástupcom). Súd potom na tento žalobkyňou navrhnutý dôkaz z dôvodu hospodárnosti konania neprihliadal, keď jeho vykonanie by vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Navyše súd je toho názoru, že pokiaľ by aj k výsluchu svedka Q. Q. pristúpil, tento by nemohol preukázať, či medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o združení, pokiaľ sám nebol účastníkom takej zmluvy alebo svedkom uzavretia zmluvy o združení.

51. Podľa ustálenej súdnej praxe nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou sporu nie je postupom, ktorým súd odňal strane možnosť konať pred súdom (R 37/1993), keď strane síce zákon ukladá povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje súd.

52. S prihliadnutím na uvedené súd uzavrel, že žalovaný v 1. rade nie je nositeľom pasívnej vecnej legitímácie, t. zn. že mu nepatrí hmotnoprávne postavenie, z ktorého by mu vyplývala hmotno-právna povinnosť, o ktorú v konaní ide. Z tohto dôvodu súd žalobu smerujúcu proti žalovanému v 1. rade vyhodnotil ako neopodstatnenú.

53. V konaní bolo medzi stranami sporu nesporné uzavretie zmluvy o združení zo dňa 24. 03. 1998 medzi žalobkyňou, Q. V. a žalovaným v 2. rade, ako aj ukončenie podnikateľskej činnosti Q. V. dňom 01. 03. 2017.

54. Pokiaľ žalovaní spороvali platnosť zmluvy o združení uzavretej medzi žalobkyňou, Q. V. a žalovaným v 2. rade dňa 02. 12. 2013, súd túto zmluvu posúdil ako platnú, pretože obsah zmluvy napĺňa pojmové znaky zmluvy o združení podľa ustanovenia § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď účelom združenía bolo vykonávať spoločnú podnikateľskú činnosť v odbore oprava autogénnej techniky a ostatných maloobchodných činnostiach uvedených v živnostenských listoch, pre dosahovanie príjmov a spoločného zisku (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Odo 60/2001). Uvedená zmluva o združení má písomnú formu, a teda hmotne zachytáva zhodný prejav vôle všetkých účastníkov zmluvy smerujúcich tak k účelu združenía, ako aj k jeho osobnému substrátu, preto vyjadrenie žalovaného v 2. rade, že si nie je vedomý podpisovania takejto zmluvy neobstojí, naviac ak jeho podpis na zmluve bol úradne osvedčený a jeho pravosť ani nenamietal. Súd sa nestotožňuje ani s vyjadreniami žalovaných v tom smere, že absolútnu neplatnosť zmluvy o združení zo dňa 02. 12. 2013 spôsobuje neexistencia pozitívneho vymedzenia povinností členov združenía, keď podľa názoru súdu nejde o podstatnú náležitosť zmluvy, ktorá by v prípade jej absencie spôsobovala neplatnosť zmluvy.

55. Ak žalovaní odôvodňovali neplatnosť zmluvy o združení zo dňa 02. 12. 2013 tým, že podľa tejto zmluvy žalobkyňa do združenía nevložila žiadny vklad, v dôsledku čoho sa jej nevytvorila ani účasť v združení, súd poukazuje na obsah zmluvy o združení zo dňa 02. 12. 2013, podľa ktorej účastníci združenía sa dohodli, že podiely členov sú u každého vo výške 1/3 k celku (teda rovnaké), preto možno dôvodne predpokladať, že žalobkyňa určitý vklad do združenía vniesla, a hoci tento nie je vyslovene v zmluve vymedzený, podľa súdu to nemá za následok neplatnosť zmluvy. Súd dodáva, že zmluva zo dňa 02. 12. 2013 len deklaruje opätovné členstvo žalobkyne v združení Technozvar, ktoré jej vzniklo od 20. 11. 2013, keď združení v zmysle obsahu zmluvy vzniklo už ku dňu 01. 04. 2008.

56. Nakoľko súd ustálil, že zmluva o združení zo dňa 02. 12. 2013 uzavretá medzi žalobkyňou, Q. V. a žalovaným v 2. rade je platná, pričom nebolo sporné, že Q. V. ukončil podnikateľskú činnosť dňom

01. 03. 2017, v dôsledku čoho zaniklo jeho členstvo v združení, ktorá skutočnosť rovnako nebola medzi stranami sporná, z uvedeného vyplýva, že členmi združenia Technozvar ostali len žalobkyňa a žalovaný v 2. rade.

57. Súd mal ďalej preukázané, že žalovaný v 2. rade vystúpil zo združenia ku dňu 31. 12. 2018, ktoré oznámenie žalovaného v 2. rade o vystúpení predložila sama žalobkyňa, a ktorá skutočnosť nebola v konaní sporná. To znamená, že vystúpením žalovaného v 2. rade zo združenia ku dňu 31. 12. 2018 došlo k rozpusteniu združenia, keď v zmysle ustanovenia § 829 Občianskeho zákonníka združenie musí mať najmenej dvoch členov.

58. Žalobkyňa žalobou uplatnený nárok odôvodňovala ustanovením § 839 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 839 Občianskeho zákonníka o vyporiadaní majetkovej účasti v združení sa však vzťahuje iba na prípady, keď združenie po vystúpení či vylúčení jeho účastníka naďalej trvá, zatiaľ čo vyporiadanie podľa § 841 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na prípad, keď dôjde k rozpusteniu združenia.

59. Už z ustálenej judikatúry vyplýva, že pri skončení účasti jedného z účastníkov dvojčlenného združenia vždy dochádza k jeho zániku - rozpusteniu podľa § 841 Občianskeho zákonníka a nebude sa aplikovať ustanovenie § 839 Občianskeho zákonníka, t. j. že žalobkyni sa nevyplatí v peniazoch podiel na majetku podľa jeho stavu v deň vystúpenia. Potom pokiaľ nedošlo k vyporiadaniu účastníkov pri rozpustení združenia dohodou, bolo potrebné, aby žalobkyňa podala na súde žalobu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva podľa § 142 Občianskeho zákonníka, pretože zánikom (rozpuštením) združenia nezaniká podielové spoluvlastníctvo jeho účastníkom k veciam uvedeným v § 833 a § 834 Občianskeho zákonníka, t. j. k hodnotám do združenia vneseným, ako aj k majetku pri výkone spoločnej činnosti účastníkov združenia získaným. Súd pritom podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Odo 93/2001 (R 33/202).

60. Súd dáva do pozornosti tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28 Cdo 4771/2009, podľa ktorého „účastníci združenia sa po jeho zániku nemôžu domáhať, aby im boli vrátené peniaze a iné druhovo určené veci, ktoré vložili do združenia z titulu vlastníckeho práva podľa § 839 OZ, ale môžu dosiahnuť ich vydanie len v rámci vyporiadania podielového spoluvlastníctva.“

61. Záverom súd uvádza, že ak by aj súd daný právny vzťah posudzoval podľa ustanovení § 841 Občianskeho zákonníka, ktoré by v súdnej veci prichádzalo do úvahy, znenie žalobkyňou formulovaného žalobného návrhu (petitu) nezodpovedá vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva, čoho dôsledkom by opätovne bolo zamietnutie žaloby, nakoľko v kontradiktórnom konaní súd nie je oprávnený meniť znenie žalobného návrhu ani nahrádzať aktivitu strán sporu, pričom podľa názoru súdu žalobkyňa ani nepredniesla skutkové tvrdenia smerujúce k majetkovému vyporiadaniu členov združenia pri rozpustení združenia v zmysle § 841 Občianskeho zákonníka, ale uvádzala len skutočnosti týkajúce sa majetkového vyporiadania po skončení účasti v združení podľa § 839 Občianskeho zákonníka, keď žalobkyňa sa žalobou domáhala nároku vo výške 1/3 zo zisku (príjmu) združenia a z majetku združenia vo forme tovaru na sklade a zariadenia a vybavenia prevádzky združenia, na druhej strane vyporiadanie k tovaru na sklade ani k zariadeniu a vybaveniu prevádzky nenavrhovala (napriek tomu, že sa podielu na nich domáhala). To znamená, že ani v kontexte skutkových tvrdení žalobkyne súd nemohol žalobu posudzovať a rozhodovať o nej podľa ustanovenia § 841 Občianskeho zákonníka.

62. V prípade, ak sa súd v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán sporu (vrátane námietky premlčania vznesenej žalovanými), urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

63. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na citované zákonné ustanovenia súdu potom nezostávalo iné ako žalobu z dôvodu jej neopodstatnenosti a zmätočnosti zamietnuť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti I. tohto rozsudku.

64. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

65. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

66. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

67. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

68. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, teda zo skutočnosti, že žalovaní v 1. a 2. rade boli v konaní plne úspešní, preto im súd vo výroku II. rozsudku priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

69. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.